1

De meeste kinderen die worden ontvoerd en vermoord zijn binnen drie uur na hun ontvoering dood. Dankzij mijn kamergenoot, een wandelende encyclopedie die alles wist over kansberekening en statistieken, kende ik de exacte cijfers. Ik wist dat als de uren dagen en de dagen weken werden, de kans dat het kind werd teruggevonden zo klein werd dat de FBI de benodigde mankracht voor het onderzoek niet langer kon rechtvaardigen.

Ik wist dat als een zaak werd gesloten en als cold case zijn weg naar ons vond, we waarschijnlijk eerder naar een lichaam dan naar een klein meisje zochten.

Maar…

Maar Mackenzie McBride was zes.

Haar lievelingskleur was paars.

Ze wilde 'dierenarts-popster' worden.

Naar zo'n meisje moest je blijven zoeken. Voor zo'n meisje moest je hoop blijven koesteren, zelfs al wist je dat dat geen zin had.

'Je kijkt alsof je behoefte hebt aan iets vrolijks. Of misschien zelfs wel aan alcohol.' Michael Townsend liet zich naast me op de bank zakken en strekte zijn slechte been schuin voor zich uit.

'Nietes,' zei ik.

Michael snoof. 'Je mond glimlacht, maar de rest van je gezicht verzet zich. Alsof zelfs het kleinste lachje de weg zou vrijmaken voor een snik.'

Dat was het nadeel van bij de Naturals zitten. Ieder van ons deed mee aan dit programma omdat we dingen zagen die anderen niet zagen. Michael las gezichtsuitdrukkingen met hetzelfde gemak waarmee anderen geschreven teksten lazen.

Hij boog zich naar me toe. 'Je hoeft het maar te zeggen, Colorado, en dan bezorg ik je de afleiding waar je zo naar snakt.'

De laatste keer dat Michael had aangeboden om me af te leiden hadden we een halfuur lang dingen opgeblazen en een beveiligde USB-stick van de FBI gehackt.

Nou ja, technisch gezien had Slóáne een beveiligde USB-stick van de FBI gehackt, maar het eindresultaat was hetzelfde geweest.

'Geen afleiding,' zei ik resoluut.

'Weet je het zeker?' vroeg Michael. 'Want de steekwoorden voor deze afleiding zijn Lia, drilpudding en een persoonlijke vete die dringend moet worden beslecht.'

Ik wilde niet weten wat de leugendetector des huizes had gedaan om drilpuddingwraak te verdienen. Gezien Lia's persoonlijkheid en haar verleden met Michael waren de mogelijkheden eindeloos.

'Je beseft wel dat het een heel slecht idee is om een practical joke-oorlog met Lia te beginnen, toch?' zei ik.

'Uiteraard,' antwoordde Michael. 'Toch jammer dat ik zoveel gezond verstand en zo'n sterk overlevingsinstinct bezit.'

Michael was een onvervalste wegpiraat en had een hekel aan welke vorm van autoriteit dan ook. Twee maanden geleden was hij me het huis uit gevolgd, wetende dat er een seriemoordenaar rondliep die door mij geobsedeerd was, en als dank daarvoor was hij beschoten.

Twee keer.

Zelfbehoud was niet Michaels sterkste kant.

'Wat als we ons vergissen?' vroeg ik. Mijn gedachten waren weer bij hun beginpunt, waren via Michael, Mackenzie en de gebeurtenissen van zes weken geleden weer uitgekomen bij wat agent Briggs en zijn team nu aan het doen waren.

'We vergissen ons niet,' zei Michael zachtjes.

Laat de telefoon gaan, dacht ik. *Laat Briggs bellen met de boodschap dat mijn intuïtie deze keer – deze ene keer – klopt.*

Toen agent Briggs me het dossier van Mackenzie McBride had gegeven, had ik eerst de verdachte geprofileerd: een gevangene die vervroegd was vrijgelaten en vrijwel tegelijkertijd met Mackenzie was verdwenen. In tegenstelling tot Michaels gave beperkte de mijne zich niet tot iemands gezichtsuitdrukking en houding. Ik kon met behulp van een handjevol details in het hoofd van een ander kruipen en me inbeelden hoe het was om diegene te zijn, om te willen wat diegene wilde, om te doen wat diegene deed.

Gedrag. Persoonlijkheid. Milieu.

De verdachte in de zaak van Mackenzie had geen focus. De ontvoering was te goed gepland. Het klopte niet.

Ik had het hele dossier doorgespit, op zoek naar iemand die in het plaatje leek te passen. *Jong. Man. Intelligent. Zorgvuldig.* Ik had Lia half gesmeekt, half gedwongen om de getuigenverklaringen, ondervragingen, interviews en andere documenten die met de zaak te maken hadden door te spitten in de hoop dat ze iemand op een leugen zou betrappen. En uiteindelijk gebeurde dat ook. De advocaat van de McBrides had namens zijn cliënten een verklaring aan de pers gegeven. Ik had de verklaring vrij standaard gevonden, maar leugens waren voor Lia wat vals gezang was voor iemand met een absoluut gehoor.

'Dit soort tragedies zijn onbegrijpelijk.'

De advocaat was jong, man, intelligent en zorgvuldig – en hij loog. Er

was iemand die dit niet onbegrijpelijk vond, iemand die dit geen tragedie vond.

Degene die Mackenzie had ontvoerd.

Volgens Michael had de advocaat van de McBrides een steek van opwinding gevoeld toen hij de naam van het meisje uitsprak. Ik hoopte dus dat er een kans bestond – hoe klein ook – dat de man haar niet had vermoord, dat hij haar gevangenhield als permanente herinnering aan het feit dat hij beter, sterker en slimmer was dan de FBI.

'Cassie.' Dean Redding stoof de kamer in, en opeens kreeg ik het benauwd. Dean was over het algemeen rustig en gereserveerd. Hij verhief zijn stem bijna nooit.

'Dean?'

'Ze hebben haar gevonden,' zei Dean. 'Cassie, ze hebben haar gevonden, op zijn terrein, precies waar ze volgens Sloanes tekening moest zitten. Ze leeft nog.'

Ik sprong op. Mijn hart bonsde in mijn oren en ik wist niet of ik moest huilen of overgeven of gillen. Dean lachte me toe. Dat was geen zwak glimlachje. Geen grijns. Hij stráálde, en daardoor leek hij opeens een heel ander mens. Achter het blonde haar dat altijd voor zijn gezicht hing glommen zijn chocoladebruine ogen. In een van zijn wangen verscheen een kuiltje dat ik nog nooit had gezien.

Ik sloeg mijn armen om Dean heen. Een tel later maakte ik me los uit zijn greep en stortte ik me op Michael.

Michael ving me op en slaakte een overwinningskreet. Dean ging op de armleuning van de bank zitten, zodat ik tussen hen in zat. Ik voelde de warmte van hun lichaam, maar het enige waar ik aan kon denken, was dat Mackenzie weer naar huis zou gaan.

'Is dit een privéfeestje, of is iedereen uitgenodigd?'

Toen we ons alle drie omdraaiden, zagen we Lia in de deuropening staan. Ze was van top tot teen in het zwart gekleed en om haar nek zat een

keurig witzijden sjaaltje geknoopt. Ze trok een wenkbrauw naar ons op: koel, kalm en een tikkeltje spottend.

'Geef toe, Lia,' zei Michael. 'Jij bent net zo blij als wij.'

Lia keek naar mij. En toen naar Michael. En toen naar Dean. 'Eerlijk gezegd denk ik dat er op dit moment niemand zo blij is als Cassie,' zei ze.

Ik wist Lia's suggestieve opmerkingen steeds beter te negeren, maar deze was vol in de roos. Ik bloosde. Ingeklemd tussen Michael en Dean weigerde ik daaraan te denken – en weigerde ik dit door Lia te laten verpesten.

Deans blik werd grimmig en hij beende naar Lia toe. Ik dacht even dat hij ging zeggen dat ze het moment verpestte, maar dat deed hij niet. Hij tilde haar gewoon op en gooide haar over zijn schouder.

'Hé!' protesteerde Lia.

Grijnzend liet Dean haar tussen mij en Michael op de bank vallen en ging weer op de armleuning zitten, alsof er niets was gebeurd. Lia keek hem boos aan.

Michael prikte met een vinger in haar wang. 'Geef toe,' zei hij weer. 'Je bent net zo blij als wij.'

Lia wierp haar haren over haar schouder en keek recht vooruit, vermeed onze blik. 'Dankzij ons kan een klein meisje weer naar huis,' zei ze. 'Natuurlijk ben ik net zo blij als jullie.'

'Aangezien elk lichaam een andere hoeveelheid serotonine aanmaakt, is de kans dat vier mensen allemaal evenveel blijdschap ervaren relatief…'

'Sloane,' zei Michael zonder zich om te draaien. 'Als je die zin niet afmaakt, ligt er een vers gezet kopje koffie voor je in het verschiet.'

'In het nabije verschiet?' vroeg Sloane wantrouwig. Michael probeerde haar cafeïne-inname al jaren te blokkeren.

Michael, Lia en ik draaiden ons zwijgend naar Dean. Hij begreep de hint, stond op, liep naar Sloane toe en gaf haar precies dezelfde behandeling als Lia. Toen hij Sloane voorzichtig boven op me dumpte, giechelde ik

en viel ik bijna van de bank, maar Lia greep me bij mijn kraag.

Het is ons gelukt, dacht ik terwijl Michael, Lia, Sloane en ik om ruimte vochten en Dean net buiten het strijdgewoel vanaf de armleuning toekeek. *Mackenzie McBride wordt geen statistiek. Ze zal niet worden vergeten.*

Dankzij ons zou Mackenzie McBride een volwassen vrouw worden.

'Goed.' Lia's ogen schitterden ondeugend. 'Wie vindt dat we dit moeten vieren?'

2

Het was eind september, de tijd van het jaar waarin je bijna kon vóélen hoe de zomer haar laatste adem uitblies en plaatsmaakte voor de herfst. Nu de zon onderging was het frisser in de achtertuin, al voelden we dat nauwelijks door het machtige gevoel en de roes van onze onvoorstelbare prestatie. Lia had de muziek uitgekozen. Het constante ritme van de bas overstemde de geluiden van Quantico, Virginia.

Voordat ik me aansloot bij het Naturals-programma had ik nooit echt ergens bij gehoord, maar nu, op dit moment, op deze avond, was verder alles onbelangrijk.

Mijn moeders verdwijning en vermoedelijke moord.

De lijken die zich opstapelden sinds ik voor de FBI was gaan werken.

Want nu, op dit moment, op deze avond, was ik onoverwinnelijk en machtig en hoorde ik ergens bij.

Op de veranda achter het huis pakte Lia mijn hand en leidde me naar het gazon. Haar bewegingen waren soepel en elegant, alsof ze dansend was geboren. 'Laat je voor een keer in je leven eens gaan,' fluisterde ze.

Ik was niet echt een danser, maar toch begonnen mijn heupen op de maat van de muziek te bewegen.

'Sloane,' riep Lia. 'Kom ook.'

Sloane, die haar beloofde kop koffie al achter de kiezen had, huppelde naar ons toe. Al snel werd duidelijk dat haar manier van dansen voornamelijk bestond uit gespring, af en toe afgewisseld met jazzhands. Ik grijnsde, stopte met het imiteren van Lia's vloeibare, sensuele bewegingen en begon te dansen zoals Sloane. *Spring. Jazzhands. Spring.*

Lia keek ons ontzet aan en zocht steun bij de jongens.

'Nee,' zei Dean kortaf. 'Geen denken aan.' Hij stond aan de andere kant van het gazon en hoewel het ondertussen zo donker was dat ik zijn gezichtsuitdrukking niet kon onderscheiden, kon ik me zijn opeengeklemde kaken moeiteloos voorstellen. 'Ik doe niet aan dansen.'

Michael had minder remmingen. Hoewel hij hinkend naar ons toe kwam, bleek hij prima op één been op en neer te kunnen huppen.

Lia rolde met haar ogen. 'Jullie zijn hopeloos,' zei ze.

Michael haalde zijn schouders op en trakteerde haar op jazzhands. 'Dat is een van mijn vele charmes.'

Lia sloeg haar armen om zijn nek en drukte zich dansend tegen hem aan. Hij trok een wenkbrauw naar haar op, maar duwde haar niet weg. Hij leek het vooral grappig te vinden.

Knipperlichtrelatie. Er schoot een scherpe steek door mijn maag. Al zolang ik Lia en Michael kende, was het uit geweest tussen hen. *Dit gaat me niets aan*, hielp ik mezelf herinneren. *Lia en Michael mogen doen wat ze willen*.

Michael zag dat ik naar hen keek. Hij scande mijn gezicht alsof het een boek was dat hij kon doorbladeren. Toen glimlachte hij en schonk me een trage, doelbewuste knipoog.

Sloane, die naast me stond, keek van Lia naar Michael naar Dean. Toen maakte ze een sprongetje mijn kant op. 'Er is zo'n veertig procent kans dat deze avond eindigt met een klap in iemands gezicht,' fluisterde ze.

'Deanie,' riep Lia. 'Kom ook dansen.' Dat was een uitnodiging en een uitdaging tegelijk. Michaels lichaam bewoog op het ritme van Lia's

muziek en opeens besefte ik dat Lia deze show niet opvoerde voor mij – of voor Michael. De enige reden dat ze zo intiem met Michael danste, was om Dean op de kast te krijgen.

Te oordelen naar de rebelse blik in Deans ogen slaagde ze daar goed in.

'Je weet dat je het wilt,' zei Lia plagerig. Toen draaide ze zich al dansend om zodat ze met haar rug naar Michael toe stond. Dean en Lia waren de eerste deelnemers van het Naturals-programma geweest. Ze waren jarenlang samen getraind. Lia had me weleens verteld dat zij en Dean een soort broer en zus waren – en op dit moment leek Dean sprekend op een beschermende grote broer.

Michael vindt het leuk om Dean te irriteren. Dat was overduidelijk. *Lia doet niets liever dan Dean vanaf de zijlijn het speelveld op trekken. En Dean…*

Toen Michael een hand langs Lia's arm liet glijden, trilde er een spiertje in Deans kaak. Sloane had gelijk. Eén verkeerde beweging en die twee zouden met elkaar op de vuist gaan. Michael kennende zou hij dat waarschijnlijk zien als een teambuildingsactiviteit.

'Kom op, Dean,' zei ik voordat Lia iets kon zeggen wat de boel zou laten ontploffen. 'Je hoeft niet te dansen. Je kunt ook piekeren op de maat van de muziek.'

Dean moest lachen. Ik grijnsde. Michael, die naast me stond, zette een stapje achteruit zodat er wat ruimte tussen Lia en hem ontstond.

'Zin om te dansen, Colorado?' Michael pakte mijn hand en liet me een rondje om mijn as draaien. Lia kneep haar ogen tot spleetjes, maar herstelde zich snel. Ze sloeg een arm om Sloanes middel en probeerde de bewegingen van haar vriendin meer op dansen te laten lijken.

'Je bent niet blij met me,' zei Michael toen ik weer met mijn gezicht naar hem toe stond.

'Ik hou niet van spelletjes.'

'Ik speelde ook geen spelletje met jóú,' zei Michael, die me voor een

tweede keer liet ronddraaien. 'En ook niet met Lia, als je het soms wilt weten.'

Ik keek hem veelbetekenend aan. 'Maar wel met Dean.'

Michael haalde zijn schouders op. 'Iedereen heeft een hobby nodig.'

Dean stond nog steeds aan de rand van het gazon, maar ik kon voelen dat hij naar me keek.

'Je mondhoeken gaan omhoog.' Michael hield zijn hoofd schuin. 'En je fronst.'

Ik wendde mijn blik af. Zes weken geleden had Michael gezegd dat ik moest uitzoeken wat ik voor hem voelde – en wat ik voor Dean voelde. Ik deed mijn best om daar niet aan te denken, om voor geen van hen twee iets te voelen, want zodra ik ook maar een greintje van welk gevoel dan ook zou toelaten, zou Michael dat weten. Ik had nog nooit romantiek ervaren. Daar had ik geen behoefte aan, in elk geval niet zoals ik er behoefte aan had om onderdeel van iets te zijn en om mensen te geven op een manier waarvan ik niet had geweten dat ik het nog kon. Niet alleen om Michael en Dean, maar ook om Sloane en zelfs om Lia. Ik was hier op mijn plek. En dat was ik hiervoor al heel lang niet geweest.

Misschien wel nooit.

Dat mocht ik niet verpesten.

'Weet je zeker dat we je niet kunnen overhalen om te komen dansen?' riep Lia naar Dean.

'Heel zeker.'

'Tja, in dat geval…' Lia wrong zich tussen Michael en mij en voor ik het wist danste ik met Sloane en danste Lia weer met Michael. Lia keek hem vanonder haar dikke wimpers aan en legde haar handen plat op zijn borst. 'Vertel eens, Townsend,' zei ze op haast spinnende toon. 'Heb je zin om een gokje te wagen?'

Dat voorspelde weinig goeds.